

fejem levált, kitorpte a szélvédő üveget, és aztán a térbe vészett. A kozmoszban dübörögve, nem tudom, hogyan sikerült hátranézniem: a szélvédő üveg, melyet a koponyámmal törtem be, tovább repedezett, lassan, ahogyan a moziban látni, amikor golyó lő át egy villanykörtét, az üvegszilánkok puhán, kecsesen szóródnak szét, a szilánkok puhán hullottak, s táncukból kivált elfordított nyakban végződő testem, a nyak hátranézett, hogy helyesen parkoljon, s a kocsis is lassan fordult a parkolóhelyre, a vértengerben, mely egyre gyorsabban és sötétebben alvadt.

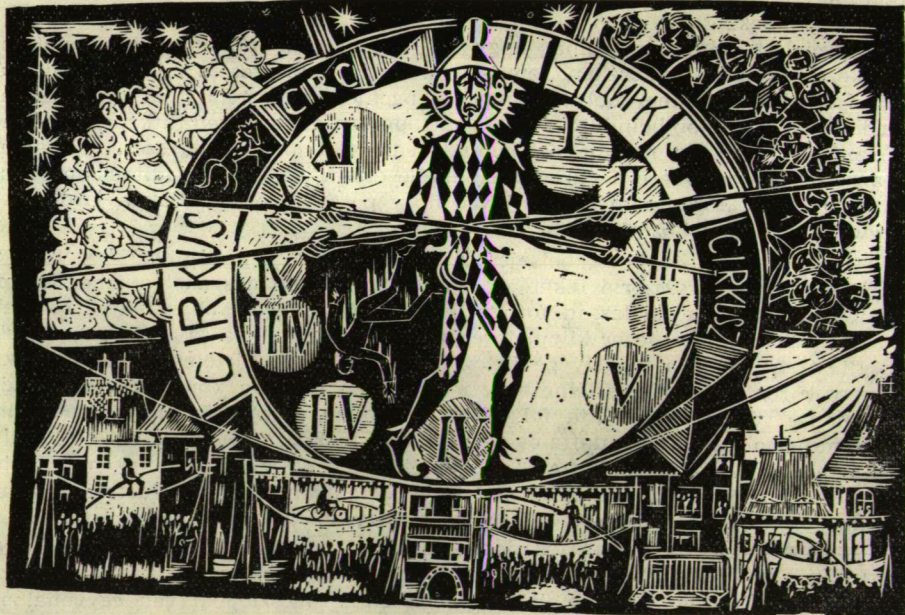
— Andreescu!

Az egyensapka alól úgy jött ki a hang, mint tompa fény vagy csontváz fehér mosolya.

A jelenet tartósan ismétlődött, a kocsis felé indultam, mely zúgó motorral várt. Ránéztem a hatalmas tömegre, mely zöld olajágakkal kísért erre a dicsőséges öngyilkossághoz vezető útra. A vörös anyafarkas az első sorban állt könnyes szemmel, egy csecsemőt nyújtott felém; tisztának és jónak láttam, mint anyámat. A kocsis ajtaja magasan, márványszínűen csillogott, kilincse emberi kézre emlékeztetett, gyerekes, kecses, dundi kézre, melyen a hüvelyk- és a mutatóujj meg volt harapva, a körmök lekopva; de hiszen ez éppen az öcsém keze, felismertem, az én kezem hasonmása volt, s álmomban elég sokszor fogtam szorosán a kezemben, ikerágyunkon átnyúlva. Úgy nyúlt ki a néz, mint egy kilincs, puhán lenyomtam, kicsi volt és meleg; kicsi maradt az enyém mellett, az enyém időközben megnőtt, hiszen az öcsém tizenkét éve halott.

(Kántor Erzsébet fordítása)

Petru Popescu a mai román próza egyik legtöbbet ígérő tehetsége. 1944. február 1-én született Bukarestben. 1967-ben a bukaresti Idegen Nyelvek Intézetében abszolválta az angol szakot. A központi írószövetségi hetilap, a *România literară* szerkesztője. Először versekkel és esszéikkel jelentkezett, majd az *Amfiteatru* című ifjúsági irodalmi-művelődési lap 1966-os pályázatán tűnt fel prózájával. *Prins* (1969) című, a modern városi élet ábrázolásában és a lélekrajzban kitűnő regényét írószövetségi díjjal jutalmazták.

FLORIAN ALEXANDRU MILAN: KÜTÉLTÁNCOS